

A Diósd Református Gyülekezetben április 2-án elhangzott – nagypénteki alkalom - leírt változata:

Lekció: János 19,28-37. Kiemelve a 30. vers

28 Jézus ezek után tudva, hogy már minden elvégeztetett, hogy beteljesedjék az Írás, így szól: Szomjazom. 29 Volt ott egy ecettel tele edény. Egy szivacsot ecettel megtöltve izsópra tűztek, és odatartották a szájához. 30 **Miután Jézus elfogadta az ecetet, ezt mondta: Elvégeztetett! És fejét lehajtva, kilehelte lelkét.** 31 Mivel péntek volt, a zsidók nem akarták, hogy a holttestek szombaton a kereszten maradjanak; az a szombat ugyanis nagy ünnepnap volt. Arra kérték tehát Pilátust, hogy törjék el a lábszárcsontjukat, és vegyék le őket. 32 Ezért odamentek a katonák, és eltörték az egyik, majd a másik vele együtt megfeszített ember lábszárcsontját. 33 Amikor pedig Jézushoz értek, mivel látták, hogy már halott, az ő lábszárcsontját nem törték el, 34 hanem az egyik katona lándzsával átszúrta az oldalát, amelyből azonnal vér és víz jött ki. 35 Aki pedig látta ezt, az tesz róla bizonysgot, és az ő bizonysgtétele igaz, és ő tudja, hogy igazat mond, hogy ti is higgyetek. 36 Ezek pedig azért történtek, hogy beteljesedjék az Írás: „Csontja ne töressék meg.” 37 Viszont az Írásnak egy másik helye így szól: „Néznek majd arra, akit átszúrtak.”

Javasolt ének: 342. Jézus világ Megváltója

Igehirdetés: „Nagypéntek evangéliuma”

Gyerekkoromban, amikor a nagypénteki történetet hallgattam és próbáltam magam elé képzelni, hogy mi is történt azon a napon, ez a szó – elvégeztetett! – mindent jelentett számomra, csak evangéliumot nem. Sokkal inkább úgy értelmeztem, hogy amikor elhangzott, akkor valószínűleg nagyot dördülve becsapódott egy mennyei ajtó és Jézus utolsó szava azt jelentette: Elegem van belőletek, befejeztem! Szépen be is tudtam illeszteni ezt a képet a passióba és teljes mértékben egyet tudtam érteni a magam alkotta Krisztus dühös kétségbeesésével. Hogyne lett volna elege az emberekből azok után, amit vele tettek?! S főleg azok után, amit Ő tett értük!

Krisztus keresztre feszítésének napján valószínűleg sokan így érezték magukat: *na, most aztán nagyon megharagudott ránk az Isten! Egyszülött Fiát most emelik le a keresztről holtan, még az ég is elsötétült, a templomkárpit is meghasadt, bizonyosan végünk lesz nekünk is, csak idő kérdése, mikor pusztulunk el mind! Mit tettünk?!*

A hozzá közelállók érzelmeit pedig nem nehéz átérezni, főleg, ha átéltük már a halál közelségét. Olyankor minden egy másik dimenzióba kerül és csak időt kérünk, mert nem tudjuk elhinni, ami történt. *Nem, biztos valahogy visszafordíthatók az események! Ha talán újra és újra átvesszük, mi történt, ha megtaláljuk a*

magyarázatot, akkor igen, akkor megértjük...de mit is? Istenem, hogyan tovább, mit tegyünk? A legnehezebb ilyenkor elfogadni azt, hogy ami megtörtént, az visszafordíthatatlan és akit szerettünk, el kell engednünk. Együtt érzünk nagypénteken Máriával, a tanítványokkal, a Jézust szeretőkkel és teljes mértékben meg tudjuk érteni őket. Ott, a keresztnél úgy tűnt, a halál az utolsó szó. Az első nagypéntek pillanatnyi eredménye nem volt más, mint a rettegés, a teljes létbizonytalanság, gyász, végtelen szomorúság, talán meghasonlás.

Vajon felismerte-e valaki a Jézus halálának pillanatában a próféciaikat, amelyek már sokszáz évvel születése előtt elhangzottak a keresztre feszítésről? Volt-e annyira csendben bárkinek is a lelke, hogy felismerje? Vagy a néhány emberen kívül, aki meglátta Krisztusban Isten Fiát, mindenki úgy gondolta, majd meglesz ennek is a felelőse: a kormányzat, a hatalom, a rómaiak, a papok...ez a vihar is elmúlik.

Nagypéntek az egyházi év legfájdalmasabb, legcsendesebb napja. De vajon megrendül, megretten-e folyamatosan az emberiség azon, ami akkor végbement? És a retteneten túl, látja-e, hogy mit jelent az életére nézve, vagy „már annyira megszoktuk a keresztnélvándorlást, hogy nem hat meg bennünket”? (Mohos Gábor r.kat püspök)

Az egyszeri favágó látta, hogy egyik reggel csak úgy özönlenek az emberek a helyi templomba fekete ruhában. Elküldte a segédjét, hallgasson be, hadd tudják meg, mi történt. Az visszatérve kétségbeesetten mondta:

- *Jaj, nagy baj történt! A pap odabent azt mondja, megölték az Isten Fiát!*
- *Ugyan már – csóválta a fejét a favágó – valamit félreértettél, annak nagyobb híre lenne...!*

A maga megmosolyogtatni akaró voltában mélységes, szomorú igazságot közvetít ez a mondat. Van-e híre Isten Fia halálának? És nem csak nagypénteken, mint „emléknapon”, hanem életünk minden napján? „Az úrnak halálát hirdessétek, amíg eljön” (1Kor 11,26) „Mi a megfeszített Krisztust hirdetjük” (1Kor 1,23) – olvassuk a Szentírásban.

Mai igénk üzenete, hogy igen, van híre, mégpedig örömhíre, evangéliuma nagypénteknek. A passió nem csupán szenvedéstörténet, hanem Isten szeretetének, Jézus Krisztus hűségének a története. A passió nem csupán szenvedéstörténet, hanem gyógyulástörténet. Belső sebeink gyógyulásának története.

Jézus Krisztus ezzel a felkiáltással: *Elvégeztetett!* – minden erőt legyőzött, ami meg akarta Őt semmisíteni. Legmélyebb sebünket, legnagyobb ellenségünket, a halált is meggyógyította, legyőzte. Isten pedig megdicsőítette a kereszten egyszerűlt Fiát, így a kereszthalál, amely az egyik leggyalázatosabb halálnem és maga a keresztnél a megdicsőülés helyévé vált.

Jézus, halálában átadta lelkét Istennek.

Ez a megváltott életünk titka: Jézus vérének ereje és áldása.

Sok halált élünk még át, lesznek veszteségeink, szenvedéseink, félreértések, megaláztatások, megtagadások, semmibe vesznek, saját ellentmondásaink keresztférfiére feszülünk, de tudjuk, hisszük, mindez nem tud kiszakítani bennünket Krisztus királyságából, ha Ő marad életünk középpontja, mégis Ő marad a királya. Életünk tele van megpróbáltatással, szenvedéssel. Ha máskor nem is, az utóbbi közel egy évben egyre inkább érezzük ezt. De ha Krisztus áll (él) életünk középpontjában, akkor a passiónk is átváltozhat, akkor a bennünk lévő Krisztus a szenvedésünk, veszteségeink, próbatételeink minden állomásán kereszttülmegy, mígnem lelkünk Vele együtt Istennek adja át önmagát.

Elvégeztetett! – ez a mai evangélium. Egy „rettenetes, halálos jó hír”!(Joó Sándor). Elvégeztetett! Azaz, Isten győzött és a mi megváltásunk valóra vált!

A római börtönökben minden elítélt celláján ott volt a vádirat, amiben feltüntették, mit követett el a bebörtönzött és mi az ítélet. Amikor valaki letöltötte a büntetését, megfizetett azért, amit elkövetett, akkor erre a vádiratra keresztbe nagy betűkkel ráírták: *consummatum est!* – ami annyit jelent: teljesítve, bevégezve. Elvégeztetett.

Jézusnak ez a szava tehát nem indulatszó, nem veszi le a kezét azokról, akikhez küldetett. Nem is elkeseredett jajkiáltás, hogy mindennek vége, hanem egyértelmű jelentés a győzelemről az Atya felé: „*Én megdicsőítettelek téged a földön azzal, hogy elvégeztem azt a munkát, amelyet rám bízál, hogy elvégezzem* (Jn 17,4).

Mérhetetlen fájdalom és mérhetetlen öröm van ebben, hiszen egyrészt Jézus messiási munkájának ez az utolsó állomása, másrészt pedig minden ember vádiratára rákerülhet ettől a pillanattól kezdve, hogy elvégeztetett. Keresztje alatt állva, ha Megváltómként tekintek rá, el tudom mondani: bűnös vagyok és mégis megszabadított. Ő végezte el értem azt, amit én képtelen lettem volna.

Gyász és öröm? Passió és evangélium? Működik ez így együtt?

Igen, működik. A kereszt vádol minket, mert Krisztus miattunk és helyettünk szenvedett, de Krisztus felold ebből a vádból és bűnbocsánatból fakadó örömmel ajándékoz meg.

Láttuk, hogy az első nagypéntek pillanatnyi eredménye a kétségbeesés, a félelem.

Örökérvényű eredménye viszont az üdvösség. Örök élet. Megszentelt élet. Megbékélés Istennel és megigazulás. Nekünk már nem kell megfizetni a bűneinkért Isten előtt, mert Jézus Krisztus megtette ezt helyettünk és értünk. Szeretettől.

A halál Jézus számára nem áldott halál, hanem átkozott halál volt, Isten bünt büntető ítélete, a pokol és kárhozat halála. Az evangélium abban rejlik, hogy ezt a halált Jézus tőlünk elvette, hogy ne nekünk kelljen elszenvedni. „*Krisztus megváltott minket a törvény átkától, úgy, hogy átokká lett értünk – mert meg van írva: Átkozott, aki fán függ* (Gal3,13).

Mi a feladatom keresztyén emberként? Hirdetni az Úr halálát, amíg vissza nem jön, hogy híre legyen, hogy mindenki meghallja, hogy mindenkit megrázzon, hogy mindenkit felrázzon!

Szörnyű és borzalmas, ami akkor történt? Valóban, az.

Hát mi ment ott végbe?- kérdezhetnénk. *Micsoda gonoszság uralta azt a napot? Nehéz elhinni, hogy Isten győzött!*

Nem is emberi, amit Krisztussal műveltek: a sok kínzás, ütlegetés, megalázás...és mind igazságtalanul. A magány, amivel Jézusnak szembesülnie kellett, hogy a napokkal előbb utána özönlő tömeg már csak félve, távolról kíséri vagy elbújva retteg. Tényleg nem emberi, a Sátán műve volt. Mindent megtett azért, hogy Jézus ne tudja kimondani azt a szót, amely a teremtett világ örömhíre lett: Elvégeztetett!

Ami az emberekkel történt – elvakult düh, féktelen indulat, káröröm, gúny, bosszúvágy – az mind a Sátán műve. Ami viszont Jézus Krisztussal történt, az mind az Atya akarata. Isten üdvterve teljesedett be.

Téves elgondolás azt hinni, hogy Jézus eljött, emberi testet öltött, valami igazán szépet és jót akart véghez vinni, de a gonosz emberi nemzetség ezt megakadályozta, teremtenyei legyőzték a Teremtő Isten Fiát. Jézusban sem volt hiányérzet: *jaj, én még annyi mindent szerettem volna tenni, mondani, de a gonosz emberek nem engedték!*

Nem fulladt kudarcba Isten terve, minden beteljesült az Írások szerint.

Jézus nem veszítette el a fonalat, nem csúsztak ki a dolgok a kezéből, hanem minden úgy történt, ahogy előre meg volt írva, Isten akarata szerint. Nem menthetők fel az emberek, akik ezt tették vele, mert a gonoszság, az gonoszság, de Isten őket is fel tudta használni üdvtervében.

Hirdessük az Úr halálát! Mert nagypéntek nélkül nincs húsvét! Mert híre kell legyen annak, hogy Krisztus mit vállalt értünk, helyettünk, miattunk! Ne legyen ez is csak egy a sok rémhír között, ami árad ránk nap mint nap, hanem higgyük és adjuk tovább, hogy „mikor mi még csak a nagypénteket láttuk, Isten már akkor a húsvétot látta, s csak azért mutatta nekünk előbb az árnyékot, hogy előkészítsen a fényre.” (Ravasz László)

Imádság:

Úr Jézus, amikor közelről megtapasztaljuk az elmúlást – és az utóbbi időben egyre közelebb minden veszteség – fojtogat a tehetetlenség, a kétségbeesés, a szomorúság. Erőt vesz rajtunk a kilátástalanság és beköltözik a félelem a szívünkbe: Istenem, mi lesz velünk?

Köszönjük, hogy ezen a mai napon evangéliumod szólt. Köszönjük, hogy – bár a test mulandó és nem kerülhetjük el a földi halált – kereszthaláloddal megváltottál minket az örök haláltól és kárhozattól és tudjuk, semmi sem szakíthat el szeretetedtől. Köszönjük, hogy van hatalmad elvenni minden félelmünket, reménytelenségünket. Köszönjük, hogy életedet adtad értünk, áldunk és magasztalunk, hogy Megváltónk lettél!

Hadd tegyük le minden gyengeségünket a kereszt alatt, hadd töltsön be minket a bizonyosság: általad megtartatunk.

Légy áldott Urunk szeretetedért, hűségédért!

Ámen

Hirdetések:

- Köszönjük az Igehirdetés szolgálatát Szemeti-Tarsoly Eszter lelkésznőnek!

Áldás, Békesség!

Diósd, 2021.04.02.

Pogrányi Károly